

1 Δεκεμβρίου, 1995

[ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 146, 28, 30 ΚΑΙ 26 ΤΟΥ
ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΙΩΣΗΦ ΠΑΓΙΑΤΑΣ,

Αιτητής,

v.

ΑΡΧΗΣ ΛΙΜΕΝΩΝ ΚΥΠΡΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 787/94)

5 Διοικητικό Δίκαιο — Διοικητική πράξη — Εκτελεστή διοικητική πράξη σε
αντιδιαστολή προς διοικητικό μέτρο εσωτερικής φύσεως — Νομολογία
και θεωρία — Η κριθείσα απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου της
Αρχής Λιμένων ως προς τα σημειώματα του Γενικού Διευθυντή της
Αρχής ήταν μέτρο εσωτερικής φύσεως χωρίς εκτελεστότητα.

10 Ο Γενικός Διευθυντής των καθ' ων η αίτηση προσέφυγε κατά της
απόφασής τους να αναμειγνύονται στο εξής στην διαδικασία των
σημειωμάτων του Γενικού Διευθυντή και οι κατά περίπτωση αρμό-
διοι Διευθυντές.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας ως απαράδεκτη την
προσφυγή, αποφάσισε ότι:

15 Στην απόφαση *Κόκκαλος v. Δημοκρατίας*, το Δικαστήριο είχε την
ευκαιρία να ασχοληθεί με το θέμα των αρχών της διάκρισης των εκτε-
λεσιών διοικητικών αποφάσεων από τις αποφάσεις που αποτελούν
απλώς διοικητικό μέτρο εσωτερικής φύσης και να αναφερθεί στην υπό-
20 θεση *Costa v. Republic* (1983) 3 C.L.R. 115, όπου γίνεται ανάλυση του
θέματος από τον Πική Δ., όπως ήταν τότε.

25 Εξετάζοντας με προσοχή την "απόφαση" του Διοικητικού Συμ-
βουλίου, την οποία προσβάλλει με την προσφυγή του ο αιτητής, το Δι-
καστήριο έχει καταλήξει ότι αυτή αποτελεί διοικητικό μέτρο εσωτερι-
κής φύσης, γιατί περιορίζεται στη ρύθμιση θεμάτων αναγομένων στην
εσωτερική λειτουργία του Διοικητικού Συμβουλίου και ουδόλας επι-

φέρει οποιαδήποτε άμεση ή έμμεση τροποποίηση των υποχρεώσεων και των δικαιωμάτων του Αιτητή. Δεν μπορεί να υποστηριχθεί πως η "απόφαση" θίγει ή μειώνει με οποιοδήποτε τρόπο την υπηρεσιακή κατάσταση (status) του αιτητή ή τις αρμοδιότητές του όπως αυτά καθορίζονται από το Νόμο και το σχέδιο υπηρεσίας.

5

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Κόκκαλος ν. Δημοκρατίας (1994) 4 Α.Α.Δ. 2007,

10

Costeas ν. Republic (1983) 3 C.L.R. 115,

Ζίγκας ν. Δημοκρατίας (1991) 4 Α.Α.Δ. 3327,

15

Σοφρονίου ν. Δήμου Έγκωμης (1989) 3 Α.Α.Δ. 759.

Προσφυγή.

20

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση, με την οποία αποφασίστηκε όπως στα Σημειώματα του Γενικού Διευθυντή που υποβάλλονται στο Συμβούλιο καταγράφονται οι διαφορετικές απόψεις ή διαφωνίες των κατά περίπτωση αρμοδίων Διευθυντών.

25

Α. Σ. Αγγελίδης, για τον Αιτητή.

Αλ. Λυκούργου για Τ. Παπαδόπουλο, για τους Καθ' ων η αίτηση.

30

Cur. adv. vult.

ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ.: Ο αιτητής είναι ο Γενικός Διευθυντής της Αρχής Λιμένων Κύπρου και με την προσφυγή του ζητά απόφαση του Δικαστηρίου με την οποία να κηρύσσεται άκυρη η απόφαση 194/94 του Διοικητικού Συμβουλίου της Αρχής, η οποία φαίνεται στο Παράρτημα Α της αίτησης και περιλαμβάνει τα ακόλουθα:

35

"3.2 Αφού αποχώρησε ο Νομικός Σύμβουλος, με βάση την ενημέρωση που είχε το Συμβούλιο αποφάσισε:

40

(α) Με διαφωνία του κ. Σ. Καραβιώτη, όπως στα Σημειώματα του Γενικού Διευθυντή που υποβάλλονται στο Συμβούλιο καταγράφονται οι διαφορετικές απόψεις ή διαφωνίες των

κατά περίπτωση αρμοδίων Διευθυντών/ Προϊσταμένων (Διευθυντή Εκμετάλλευσης, Διευθυντή Προσωπικού και Διοίκησης, Οικονομικού Διευθυντή, Προϊσταμένου Κλάδου Πολιτικής Μηχανικής/Αρχιτεκτονικής και Προϊσταμένου Κλάδου Μηχανολογίας/ Ηλεκτρολογίας), οι οποίες υποβλήθηκαν γραπτώς στο Γενικό Διευθυντή. Νοείται ότι σε περίπτωση που στα Σημειώματα δεν θα καταγράφεται τέτοια διαφορετική άποψη ή διαφωνία θα τεκμαίρεται ότι υπάρχει η σύμφωνη γνώμη τους.

10

(β) Όπως η παρουσία των Διευθυντών/ Προϊσταμένων ενώπιον του Συμβουλίου, εφόσο χρειάζεται, ρυθμίζεται από τον Πρόεδρο."

15

Οι καθ' ων η αίτηση προβάλλουν αριθμό προδικαστικών ενστάσεων, βασικότερη των οποίων είναι ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη γιατί δεν προσβάλλει εκτελεστή διοικητική πράξη αλλά στρέφεται εναντίον εγκυκλίου ή μέτρου εσωτερικής φύσης των καθ' ων η αίτηση, που στερούνται εκτελεστότητας. Αντίθετα, ο ευπαιδευτος συνήγορος των αιτητών υποβάλλει ότι με την ενέργεια του το Διοικητικό Συμβούλιο επεμβαίνει και περιορίζει τα δικαιώματα, τις εξουσίες και τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τη θέση του αιτητή και ως εκ τούτου η απόφαση επιδέχεται προσφυγής δυνάμει του άρθρου 146.

25

Με παραπομπή στο "Γενικό Διοικητικό Δίκαιο", Δαγτόγλου, 3η Έκδοση 1992 και στα Πορίσματα Νομολογίας Συμβουλίου της Επικρατείας 1929-1959, η ευπαιδευτη συνήγορος των καθ' ων η αίτηση προβάλλει τη θέση ότι η προσβαλλόμενη απόφαση στερείται εκτελεστότητας, γιατί δεν παράγει εξωτερικές έννομες συνέπειες, στοιχείο που θεωρείται απαραίτητο για το εκτελεστό διοικητικής απόφασης. Στη σελ.238 των Πορισμάτων (πιο πάνω) αναφέρονται τα ακόλουθα:

30

35

"ββ'. Διοικητικά μέτρα εσωτερικής φύσεως. Πάσαι αι πράξεις αι αποτελούσαι διοικητικά μέτρα εσωτερικής φύσεως στερούνται εκτελεστού χαρακτήρος και απαράδεκτως προσβάλλονται δι' αιτήσεως ακυρώσεως: 742 (29), 1461 (57). Τοιαύται είναι αι πράξεις αι αναγόμεναι εις την εσωτερικήν λειτουργίαν της Διοικήσεως και ουδεμίαν αμέσως επιφέρουσαι τροποποίησιν εις τας υποχρεώσεις και τα δικαιώματα των διοικουμένων.

40

.....
Την κυριωτέραν κατηγορίαν διοικητικών μέτρων εσωτερικής φύσεως αποτελούν αι διάφοροι εγκύκλιοι διαταγαί, αι εκδιδό-

μεναι υπό των διοικητικών αρχών και απευθυνόμεναι προς τας υφισταμένας αρχάς και έχουσαι χαρακτήρα οδηγιών ή ανακοινώσεων ή σκοπόν ερμηνείας του νόμου. Εις αυτάς ανήκουν αι πράξεις αι παρέχουσαι οδηγίας σχετικές προς την ερμηνείαν νόμου ή την εφαρμογήν αυτού επί τίνος θέματος, ή κοινοποιούσαι απλώς νόμον ή διοικητικήν κανονιστικήν πράξιν. Επίσης αι πράξεις αι περιέχουσαι συστάσεις όπως επί ωρισμένου θέματος τηρήται ωρισμένος τρόπος ενεργείας: 1884(5)."

5

Στην απόφασή μου **Κόκκαλος ν. Δημοκρατίας** (1994) 4 Α.Α.Δ. 2007, είχα την ευκαιρία να ασχοληθώ με το θέμα των αρχών της διάκρισης των εκτελεστών διοικητικών αποφάσεων από τις αποφάσεις που αποτελούν απλώς διοικητικό μέτρο εσωτερικής φύσης και να αναφερθώ στην υπόθεση **Costea v. Republic** (1983) 3 C.L.R. 115, όπου γίνεται ανάλυση του θέματος από τον Πική Δ., όπως ήταν τότε. Στις σελίδες 122 και 123 αναφέρονται τα ακόλουθα:

10

15

"The jurisdiction of the Supreme Court under Article 146 is confined to administrative acts of an executory character. The character of the act derives from its repercussions in law and fact. It has been said time and again that if the act affects the status of a public officer in the service, speaking of acts bearing on the position of civil servants, it is executory. The status of an officer may be affected by legal as well as factual changes in his position in the service. It is easy to identify legal changes and determine their effect on the status of an officer. Factual changes must be empirically examined in each case in order to get to the core of the matter. If they affect his status, they are executory but not otherwise. The subject was discussed in detail by Triantafyllides, P., in **Chrystalla Yiallourou v. The Republic** (1976) 3 C.L.R. 214. Recently, opportunity arose to debate the same subject in **Karapataki v. The Republic** (1982) 3 C.L.R. 88. The implications of a decision must be objectively examined. An act is executory if it objectively affects the position of an officer in the service. An act does not become executory merely because the officer concerned feels subjectively aggrieved. It is the objective insignia of the act that matter.

20

25

30

35

40

The principle emerging, is that judicial control is available to safeguard the status of public officers in the interests of legality. It is administration subject to law, not administration by the Courts. Matters of internal administration are the exclusive

province of the administration. Judicial review in that area is regarded as an unjustified interference with matters of pure administration, the province of the executive, not the judiciary."

- 5 (Δέστε επίσης και την απόφαση στην υπόθεση *Ζίγκας ν. Δημοκρατίας* (1991) 4 Α.Α.Δ. 3327, ως επίσης και την *Σοφρονίου ν. Δήμου Έγκωμης* (1989) 3 Α.Α.Δ. 759.)

- 10 Με βάση τις πιο πάνω αρχές και εξετάζοντας με προσοχή την "απόφαση" του Διοικητικού Συμβουλίου, την οποία προσβάλλει με την προσφυγή του ο αιτητής, έχω καταλήξει ότι αυτή αποτελεί διοικητικό μέτρο εσωτερικής φύσης, γιατί περιορίζεται στη ρύθμιση θεμάτων αναγομένων στην εσωτερική λειτουργία του Διοικητικού Συμβουλίου και ουδόλως επιφέρει οποιαδήποτε
- 15 άμεση ή έμμεση τροποποίηση των υποχρεώσεων και των δικαιωμάτων του Αιτητή. Δεν μπορεί να υποστηριχθεί πως η "απόφαση" θίγει ή μειώνει με οποιοδήποτε τρόπο την υπηρεσιακή κατάσταση (status) του αιτητή και ούτε καταργεί ή μεταβάλλει τα
- 20 καθήκοντα, τις εξουσίες ή τις αρμοδιότητες του όπως αυτά καθορίζονται από το Νόμο και το σχέδιο υπηρεσίας.

- Ως εκ τούτου, άγομαι στο συμπέρασμα ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως στρεφόμενη εναντίον διοικητικού μέτρου εσωτερικής φύσης και ως εκ τούτου απαράδεκτη. Εν όψει του
- 25 συμπεράσματος μου στο πιο πάνω θέμα περιττεύει να εξετάσω τις άλλες προδικαστικές ενστάσεις των καθ' ων η αίτηση καθώς και την ουσία της προσφυγής.

Η προσφυγή απορρίπτεται. Δεν εκδίδεται διάταγμα για έξοδα.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

4 Δεκεμβρίου, 1995

{ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ/στής}

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΚΩΣΤΑΣ Ι. ΠΙΛΛΗΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
ΜΕΣΩ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 635/94)

Πυροβόλα Όπλα — Εγγραφή — Ακύρωση Εγγραφής — Άρθρα 11(3) και 32(1) του περί Πυροβόλων Όπλων Νόμου (Ν.38/74) — Ερημνεία Περιστάσεις στην κριθείσα περίπτωση ακύρωσης εγγραφής.

*Διοικητική πράξη — Αιτιολογία — Μπορεί να προκύπτει και από το 5
διοικητικό φάκελο — Πλήρως αιτιολογημένη η κριθείσα ακύρωση
εγγραφής όπλου παρόλο που στο σώμα της πράξης δεν περιλαβανόταν αιτιολογία.*

Ο αιτητής προσέφυγε κατά της ακύρωσης της εγγραφής του κυνηγετικού του όπλου που ακολούθησε την συμπεριφορά του ιδίου όπως διαπιστώθηκε από την Αστυνομία. 10

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι: 15

Το Άρθρο 11(3) του περί Πυροβόλων Όπλων Νόμου (Ν. 38/74) δίδει εξουσία στον Αρχηγό της Αστυνομίας καθ' οιονδήποτε χρόνο και για λόγους δημοσίου συμφέροντος να ακυρώνει οποιοδήποτε πιστοποιητικό εγγραφής πυροβόλου όπλου με έγγραφη ειδοποίηση στον κάτοχο του. 20

Το Άρθρο 32(1) επιβάλλει υποχρεώσεις προς το διοικούμενο και όχι προς τη διοίκηση και, συγκεκριμένα, υποχρεώνει τον πολίτη, του οποίου ακυρώνεται η εγγραφή όπλου, να το παραδώσει εντός 25